

5581 17. April 1896: Eneste Beh. af Lovf. om Statsbanernes Takster m. m. 5582

Tale om nogen betydelig Fordyrelse. Jeg anbefaler saaledes dette Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

Bluhme: Maafe det maatte være mig tilladt som Formand i Udvalget angaaende denne Sag nu i det Øjeblik, hvor vi, som jeg haaber, staa over for en endelig Vedtagelse af Loven, at føje et Par Bemærkninger til, hvad der er fremført af den ærede Ordfører og andre Talere. Jeg skal da først erindre om, at den Sag, vi her have til Behandling, er fuldstændig ny for os. Det er første Gang, vi i denne Sal have haft Anledning til alvorlig at beskæftige os med Jærnbaneanliggender, og jeg tror at turde sige, at der baade i Landstinget og her er lagt et ikke ringe Arbejde i det Lovforslag, som nu fremtræder for Tinget. Udvalget, som blev nedsat den 17de November, har holdt 22 Møder, det sidste den 20de Marts. Vi havde før kunnet være færdige med vor Indstilling, hvis den ikke var bleven forsinket ved den højtærede Ministers lange Sygdom, idet Konferencerne med ham derfor maatte udsættes. Den 21de Marts kom Loven til 3dje Behandling her og gik herfra til Landstinget. Jeg tror, at man maa erkende, at det er vel gjort af Landstinget, at det i saa kort Tid har kunnet sætte sig ind i og tilendebringe dette Arbejde. Ganse vist forelaa der for Landstinget omfattende Oplysninger og Undersøgelser, der vare indsamlede af Folketingets Udvalg; men det er dog en saa betydelig Sag, at jeg tror, at man maa med Anerkendelse se hen til Landstinget, fordi det saa hurtig og energisk har taget fat paa Sagen og rakt Haanden til dens Gennemførelse. Jeg tror ogsaa at turde tilføje, at selv den højtærede Minister og de mest sagkyndige paa dette Omraade, nemlig selve Jærnbanebestyrelsen, vil anerkende, at der fra begge Tings Sider er gjort et godt og dygtigt Arbejde i denne Sag. Jeg skal ikke udtale, hvad der ligger ganse naturligt for, at der fra alle Sider er arbejdet loyalt paa Sagens Fremme. Det interesserede jo i lige Grad baade Højre og Venstre, Landsting og Folketing, baade velstillede og ubemidlede i Samfundet at faa en saadan Sag vel ordnet, og deri ligger jo, at man fra alle Sider har maattet arbejde med Loyalitet med hinanden, hvad

der for Resten ikke har særlig Krav paa Nos. Jeg antager nemlig, at vi sidde her for i enhver Sag at arbejde loyalt med hinanden til Fremme af Fædrelandets Interesser. Naar den ærede Ordfører mente at have sporet Tendens hos den Gruppe, som det ærede Medlem for Kanders Amts 4de Valgtreds (Meergaard) er Ordfører for, til at trække Sagen i Langdrag, vil jeg sige, at jeg for min Part har opfattet de Bestræbelser, som det ærede Medlem gjorde i sidste Møde, som et naturligt Ønske om at forbedre Loven endnu mere efter hans Standpunkt, Bestræbelser, som han imidlertid opgav, da han ved Afstemningen saa, at de ikke kunde finde Støtte. I alt Fald føler jeg mig ikke faldet til at grænse Hjertier og Åhrer for at erfare, om der har været andre Bevæggrunde end dem, der ere en naturlig Folge af Interesse for Sagen. Naar vi da nu staa ved Vedtagelsen af Loven, og man fra forskellige Sider synes om ikke misfornøjet, saa dog mindre velfornøjet, end man burde være, saa vil jeg dog bede ærede Medlemmer, naar de nu skulle ud til Vælgerne og formodentlig blive krævede til Regnskab for Loven, om at erindre først og fremmest den store Fordel ved Loven, at et saa betydeligt Budget som Jærnbanens og en Virksomhed, der griber saa betydeligt ind i alle Gulefmands-Virksomheder, som Jærnbanevesenet, nu bliver lovfæstet, efter at have staaet fuldstændig overladt til Administrationen. Det er et meget betydeligt Fremskridt. Selv om man nu siger: Vi have ikke bundet meget ved Takster og den Slags Ting, er det dog sikkert, at hidtil har Ministeren været eneradig, saaledes at han vilkaarlig til enhver Tid kunde forandre baade Præstations- og Personaltaksterne. Det at være uindertastet Vilkaarlighed er aldrig behageligt, og i et saa vigtigt Anliggende som Jærnbanevesenet, er det dobbelt misligt. Jeg tror ikke at sige for meget, naar jeg udtaler, at alle der have en større praktisk Livsvirksomhed, have følt Alemperne ved saaledes at staa over for en vilkaarlig Magt, lagt i Ministerens og Jærnbanebestyrelsens Hænder, men som paa den anden Side — det erkender jeg — altid er bleven benyttet hensynsfuldt og human. Dette er det første og vigtigste, der vindes. Naar De gaa over til de enkelte